

[Niels Helveg Petersen]

50.000 kr. Så langt, så godt; det lyder jo ikke så forskrækkende.

Men der er i forslaget nogle åbenlyse problemer. Der er problemer med at sondre mellem boliglån, der ikke belægges med afgift, og almindelige forbrugslån. Grænserne kan være nok så vanskelige at drage. Låner man penge til indskud i andelsbolig, er det ifølge forslaget ikke et boliglån, men et forbrugslån. Det er ikke rimeligt. Og der kan vise sig andre eksempler af tilsvarende karakter på boligområdet.

I forslaget sondres der ikke mellem privat og erhvervs-mæssig gæld. Man anvender i stedet for skattereformens regler, og det princip overfører man så, kan man sige, til alle selvstændige. Men hvilke problemer rejser det? Det er et af de spørgsmål, der skal dyrkes.

I forslaget lægges der afgift på forbrugrenter i 1987. Spørgsmålet er: hvorfor har regeringen valgt denne løsning frem for en løsning, der alene lægger afgift på renter af fremtidigt forbrug?

Jeg har nævnt nogle af hovedproblemerne i regeringsforslaget, og disse og andre vigtige spørgsmål skal nærmere afdækkes under udvalgsarbejdet.

Jeg vil slutte med nogle principielle betragtninger over byrdefordelingen ved indgreb af denne type. Hvem er det egentlig, der rammes? Det er ikke huskøberen. Han skal betale større afdrag i starten, men dels vil det trykke huspriserne, dels er afdrag jo ikke penge, der går tabt, men en formueforøgelse for den enkelte.

Dem, forslagene rammer, er ejendommeligt nok dem, der låner meget. Man skulle næsten tro, det var overflødigt at sige noget så banalt, men det er det ikke, når man har fulgt debatten. Hvem låner, og hvem låner ikke? Ja, lad os tage de sidste først. I denne gruppe vil vi typisk finde lavtlønnede, efterlønsmodtagere, pensionister, dagpengemodtagere, bistandsklienter. Typisk låner de meget lidt, og de rammes derfor heller ikke af indgreb over for lånefinansieret forbrug. Fra denne talerstol er det igennem årene gang på gang blevet påvist, at det lige netop er disse grupper, der blev snydt med et skattesystem, der præmierede låntagning. Når det så går den anden vej, er det selvfølgelig rigtigt at sige, at denne gruppe ikke bliver ramt.

De studerende bliver ikke ramt, for studielån er undtaget. Og så er der en anden gruppe, der heller ikke rammes af dette. Det er dem, der sparer pengene op, før de køber. De rammes selvfølgelig ikke, men det, man ønsker, er jo netop også, at der bliver flere af den slags, så opsparingen kan stige. Det er i øvrigt en gruppe, der i årevis er blevet snydt af skattesystemet.

De, der låner noget af betydning, er typisk mennesker med høje indkomster. Det er denne gruppe, der skal ændre adfærd, og det er i øvrigt dem, der ville blive ramt, hvis man intet foretog sig og renten steg.

Ramt bliver også en særlig gruppe: de, der har udnyttet skattelovgivningens på den måde, at de har lånt større beløb i bank eller sparekasse for at købe værdipapirer i håb om at score en let gevinst. De bliver ramt, men det er vel ikke så galt. Det kunne være en god hensigt.

Det Radikale Venstre går til udvalgsarbejdet med respekt for sigtet i regeringens forslag, med klar sympati for ændringen i belåningsreglerne med hensyn til fast ejendom og for indgreb over for kreditkøb og med en række uafklarede spørgsmål vedrørende afgiften på forbrugrenter.

Hr. Svend Auken harcelerede over Det Radikale Venstres samarbejde med regeringen, og jeg har såmænd spekuleret på, om jeg skulle svare hr. Svend Auken, for den diskussion har vi haft før. Jeg nænner næsten ikke at gøre det, for svaret er egentlig alt for brutalt for hr. Svend Auken og hans parti. Svaret er, som vi oplever det i Det Radikale Venstre, at der intet brugbart alternativ er.

Så må jeg gøre et par bemærkninger om SFs økonomiske politik ud over dem, jeg har gjort.

Nu hører vi fra hr. Gert Petersen: jamen alle de løfter, vi har stillet op, de milliardløfter, vi har stillet op, det er skam ikke noget, der skal gennemføres hurtigt. Det er noget med 2 gange 4 år. For enden af 8 år kan det være, at man er igennem bunken. Så synes jeg, hr. Gert Petersen, at SF skylder svar på: hvordan vil man prioritere? Hvem skal snydes? Hvem skal have først? Og hvem skal have efter 8 år? Var det ikke meget rimeligt, når nu man har en lang liste af forbedringer, så at begynde at stille det op? Hvem skulle f.eks. have i år 1, hvem i år 2, i år 3? Det er